

SERFŐZŐ SIMON

Rossz házfalak mentén

Hová lett annyi sok kedv,
elevenség, ami volt?
Hová az öröm, amelyik
hogy tudott nevetni!
Másokat is felvidített!

A panasz hogy mondta,
sorolta mind a bajt,
a közöny is hadd hallja!
De már csak legyint.
A napraforgó fejét lehajtja.

Hallgat a szűkösség,
nem számít jobb sorsra.
Beletörődés kullog,
rossz házfalak mentén
hazafelé az utca.

Mégis

Képzeltés csak
haszna a versnek.
Arra ha jó,
magammal számot vessek.

Hisz senkin, semmin
nem segít.
Akiért szólna,
az is csak legyint.

Mégis, hinni
milyen jó lenne,
amiben nekem,
másnak is öröme telne.

Örökség

Szélfűtta életem,
e négy világtájra
kiterjedt birtokom
anyámtól örököltém,
s hogy mint jó
humuszos földet,
tisztességgel megműveljem.

Reményt,
hasznot teremjen,
ne szárazon zörgő,
fölmagzó hitványságot,
méteres gaz ne vesse fel.